

Ebba t.h. saman við Honnu á Kletti, sum var ein góður stuðul hjá Ebbu

*Petra Danielsen, ættað úr Svínay og Hertha Mohr fødd Egholm.
Tær minnst Eiden sum hollan stuðul heima hjá teimum*

*Á skrivstovuni hjá DFDS. Ebba saman við soninum Ebbe, standandi aftanfyrri og
C.F. Hansen, sum arbeiddi á skrivstovuni í mong ár*

varð Ebba viðurkend fyri sín dagnaskap. 1934 var tó eitt vanlukkuligt ár, tí tá gekk Nólsoy burtur við 20 monnum. Eiden skrivar, at hetta var sera tungt fyri mammuna. Men hon royndi tó, tað hon kundi at bota um støðuna hjá teimum eftirsitandi. Hetta gjørdi hon millum annað við at senda fisk norður til Hósvíkar at turka. Haðani var ein stórir partur av

manningini. Henda vanlukkan hevur verið umrødd í Miðvikuni í samband við, at tað í fjør vóru 75 ár liðin síðan Nólsoy gekk burtur saman við Neptun. Undir krígunum hendi aftur ein vanlukka, tá skotið varð av týskum flogfari eftir Missetoe, og tveir mans doyðu. Aftaná heimsbardagan gjørdi Ebba av at niðurleggja reiðaravirksemið.

Hon helt seg eftir hetta bert til DFDS-avgreiðsluna, og hetta gjørdi hon nærum til tað seinasta. Í 1954 gjørdist Ebba riddari av Dannebrog. Hetta hevði hon so søttliga uppborið eftir sítt langa og fjølbroytta virksemi í føroyska samfelagnum. Fólki minnst hana sum eina avgjörda kvinnu, sum dugdi síni ting. Men hon var eisini eitt hjartagott

menniskja, sum hon eisini prógvaði í Asylforeningen, sum verður umrødd seinni.

Gravtalan yvir Ebbu
Í síni gravtalu yvir Ebbu segði prósturur Jákup Joensen millum annað:

Det var vel uventet, at fru Müller, som levede sine barneår så langt fra havet, som det næsten er muligt i Danmark, skulde få sit hjem bogstaveligt talt på storhavets brusende strand. Men det var overraskende, at hun befandt sig så vel ved arbejdet blandt søens folk, og at hun blev boende der i over et halvt århundrede.

Det skulde ikke undre mig, om hun på sin lykkes tinde har tagets Ruth's ord i sin mund og sagt til sin mand: "Hvor du går hen, der vil jeg gå hen, hvor du bliver om natten, der vil jeg blive om natten. Dit folk skal være mit folk, og din Gud skal være min Gud. Hvor du vil dø, der vil jeg dø, og der vil jeg begraves."

Om hun sagde det, ved jeg ikke, men vi ved alle, at hun levede efter disse ord.

Fru Müller var en modig kvinde. Det viste hun, da hun efter ni års lykkeligt ægteskab pludseligt stod alene med to små drenge og en stor meget kompliceret rederivirksomhed.

Vi må huske, at der i hendes ungdom ikke var skik, at unge kvinder blev uddannet til at blive selverhvervende. Det var kun ganske få, og i rederibranchen var det en ren undtagelse.

Fru Müller var ikke blevet dadlet af nogen, ifald hun i den situation, som hendes mands pludselige død havde stillet hende i, var rejst tilbage til sit land og sin slægt. Men hun tog udfordringen op og påtog sig at videreføre sin mands store virksomhed. Det var imponerende modigt.

Fru Müller var en rigt udrustet kvinde. Vi mindes med glæde hendes overordentlige hurtige opfattelse, hendes enestående evne til at se det væsentlige i en sag, og hvor klart og rammende hun formåede at udtrykke sine tanker om eller i bedømmelse af en sag.

Om fru Müller kan vi sige, at hun bevarede troen. Troen på Gud, det tror jeg. At hun bevarede troen på mennersker, det ved jeg.

I en så forskelligartet virksomhed som hendes, kan det jo ske, at de mange mennesker bliver brikker i et stort spil. Men sådan var det ikke for fru Müller. Hver enkelt blev for hende mennesker, som hun interesserede sig for. Det gjaldt skippere og mandskab på fiskeskibene. Det gjaldt dem, som kom her

Eiden var yngri sonur Ebbu

Dronning Alexandrine var í mong ár ímyndin av DFDS í Føroyum. Myndin er frá seinasta túrinum til Føroya í 1964

med det Forenedes skibe, og det gjaldt alle dem, der arbejdede i land, i pakhuse og på kontoret.

Hun levede med i deres glæder og sorger, viste forståelse, hjælpsomhed i stor udstrækning og var overbærende, hvor det krævedes.

Det er en meget vanskelig opgave at skulle være selverhvervende kvinde og samtidig husmoder og moder. Den ene opgave kan så let tage livet af den anden.

Men fru Müller formåede at forene disse to krævende opgaver og at løse dem næsten til fuldkommenhed.

Fru Müller var i besiddelse af megen livsvisdom. Hun var overmåde hjælpsom, hvilket bl.a. kom til udtryk i hendes mangeårige, trofaste arbejde som formand for Asylforeningen.

Fru Müller var respekt-eret, og man havde stor tillid til hende. Det fik man især bevis for, da de færøske redere valgte hende til formand for Færøernes Rederiforening, og hun forblev det i mange år og blev respekteret og beundret. En pige fra Silkeborg,

formand for fiskerirederne – det lydet næsten som et eventyr.

Fru Müller havde sans for humor, og så havde hun en sjælden harmonisk klingende latter, som ofte virkede særdeles befriende.

Hanna á Bakka fekk gravstein frá Müller

Eiden skrivar, at frá fyrsta degi hon kom til Føroya í august 1916 fekk mammann, hin fremmanna, dyggan og hollan stuðul av eldri Havnarfólki. Ein av hesum var Hanna á Bakka, ið var ógift, og sum hevði tænt hjá Margrethu, ommuni, og Søren, abbanum. Hon var komin til árs og búði í Villustovu, sum var í norð-ara enda av húsinum í Gongini. Hon var altíð fús at hjálpa, tá ið Ebba, ókunnug við føroyskt húsarhald, heitti á hana. Hetta var ikki minst, tá ið slaktið var fyrri um heystini, og seyðakjotið skuldi verða saltað, blóðpysur seymaðar o.s.fr. Hon lærði Ebbu at binda færøyskar hosur.

Hanna varð eisini jarðað saman við hinum av Müllerfólkinum í gamla kirkjugarði, og tí er henda greinin eisini til minnis um hana.

Komandi partur verður um dreyaran Wencelaus Marius Debes, sum luttók í krígunum millum Danmark og Týskland 1848-1850